

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 44 / TARDOR 2013

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran Garcia-Oliver, Josep-Lluís Gómez Mompert, Enric Marín, Vicent Olmos, Juli Peretó, Francesc Pérez Moragón, Maria Josep Picó, Faust Ripoll, Simona Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat, Manuel Borja-Villel, Eudald Carbonell, Narcís Comadira, Manuel Costa, Alfons Cucó (†), Martí Domínguez, François Dosse, Antoni Espasa, Ramon Folch, Mario Garcia Bonafé, Salvador Giner, Josep Fontana, David Jou, John Keane, Giovanni Levi, Isabel Martínez Benlloch, Joan Francesc Mira, Javier Muguerza, Damià Pons, Josep Ramoneda, Ferran Requejo, Vicenç Rosselló, Xavier Rubert de Ventós, Pedro Ruiz Torres, Vicent Salvador, Josep-Maria Terricabras, Vicent Todolí, Enzo Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:
Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació:
Publicacions de la
Universitat de València

Impressió: Guada Impressors, SL
Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /
Gaia (965 110 516) /
Midac Llibres (937 464 110) /
Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

EDITORIAL

UNA SITUACIÓ D'EMERGÈNCIA

El País Valencià s'enfronta probablement a un dels moments més crítics de la seua història recent. S'acosta una mena d'hora de la veritat. La situació de les finances públiques és dramàtica. Per dues raons bàsiques. La primera és la factura terrible, en forma d'endeutament que pesa com una llosa i de pagament d'interessos, d'una gestió megalòmana i marcada pel desvari. Una gestió desastrosa, iniciada el 1995, que té noms i cognoms. L'aposta per l'especulació immobiliària i el turisme de masses, els grans esdeveniments i l'arquitectura espectacle (bandejant alhora l'economia productiva) fou, certament, l'ambient perfecte per a la proliferació de tota mena de pràctiques corruptes i per a l'enriquiment personal d'alguns. Però també s'ha revelat, com ja s'havia denunciat sense gaire èxit, com una política insensata, malbaratadora dels recursos públics i de les energies de tota una societat. Perquè allò que Zaplana i Camps impulsaren amb tanta alegria i sense una mínima base de racionalitat econòmica s'ha de pagar ara, i ho està pagant la ciutadania. Si el context més ampli de la crisi i de les polítiques d'austeritat i restricció pressupostària emanades de les instàncies europees i de la política estatal influeix de manera determinant, el llast generat per un model econòmic i polític basat en el clientelisme, la corrupció i l'especulació promogut pels conservadors valencians és de primera magnitud. El model econòmic valencià ha naufragat, la retracció general de l'activitat determina la reducció dels ingressos propis i la desconfiança envers el futur econòmic i l'excés d'endeutament tanquen l'accés als mercats financers. En aquestes condicions, s'enforteix la dependència respecte de l'Estat espanyol. Que té la clau de la caixa.

Perquè la segona raó de la dramàtica situació actual és el desajustament estructural del finançament, que és escandalosament lesiu. Tots els estudis solvents indiquen que hi ha un dèficit sistemàtic de finançament, una eixida neta de recursos, un escanyament permanent que ofega les finances públiques. Els compromisos bàsics de la Generalitat Valenciana en sanitat, ensenyament, serveis socials, administracions locals, infraestructures, pagament a proveïdors, etc., estan sotmesos a una tensió insuportable. Tot plegat perjudica greument la recuperació econòmica i el benestar de la població.

A l'ofegament implacable derivat d'una política general d'*austericidi*, avui fortament qüestionada, cal sumar els efectes d'una crisi valenciana específica. Que s'ha traduït en la desaparició del sistema financer propi, en reducció de l'oferta de serveis públics, en atur per damunt de la mitjana, descens dels nivells de renda, empobriment general i enfosquiment de les perspectives de futur.

La culminació d'aquesta deriva desesperant ha sigut, ara com ara, el tancament de RTVV i la proposta de retornar competències per insuficiència de finançament. És a dir, el desballestament d'un marc institucional i polític d'àmplia autonomia, la reducció a una autonomia merament administrativa i de façana. A la incompetència i a la manca de rigor, a la megalomania quasi delictiva de Zaplana i Camps, cal sumar ara la legitimació i la complaença amb els plans de recentralització inscrits en el programa màxim de l'espanyolisme de la FAES. Cal afegir-hi, doncs, la manca absoluta d'ambició que caracteritza el president actual, que no es creu la Institució que representa i no fa una defensa resolta dels interessos valencians.

Fins ací hem arribat. A partir d'ara o s'imposa un canvi amb majúscula, una inflexió enèrgica, o el futur dels valencians consistirà en un retrocés de conseqüències imprevisibles que ens retornaria a la nit dels temps. A la llarga nit del franquisme.